

Piatok 26. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na piatok 26. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: obrátenie,
ku ktorému nás pozýva Ježiš;
vždy sa vracáť k Bohu; prosiť o
skok vo viere.

04.10.2024

JEŽIŠ, práve preto, že vie, čo je v nás
najhlbšie, nikdy neohlasuje
samolúbe evanjelium. To znamená,
že nám nechce ponúknuť skratku k
pokoju, úspechu alebo víťazstvu
spôsobom, ako tieto pojmy chápe

svet. Chce, aby sme boli šťastní, a preto na mnohých miestach žiada: „Beda ti, Korozain! Beda ti, Betsaida! Lebo keby sa v Týre a Sidone boli stali zázraky, ktoré sa stali u vás, dávno by boli v kajúcom rúchu sedeli v popole a kajali sa. Preto Týru a Sidonu bude na súde ľahšie ako vám. A ty, Kafarnaum, vari sa budeš vyvyšovať až do neba? Do pekla sa prepadneš!“ (Lk 10, 13-15).

Pán vyslovuje silné slová, pretože tieto mestá nechceli uznať pravý význam zázrakov, ktoré v nich Boh urobil. Hoci boli svedkami zázrakov, neprijali spásu, ktorú im ponúkol Kristus, to znamená, že neprosili o odpustenie svojich hriechov, ani nereagovali na výzvu konať pokánie. „Vnútorne pokánie,“ pripomína nám Katechizmus, „radikálne preorientovanie celého života, návrat, obrátenie sa k Bohu celým srdcom, zanechanie hriechu, odvrátenie sa od zla spojené s

odporom k zlým skutkom, ktorých sme sa dopustili. Zároveň zahrňa v sebe túžbu a rozhodnutie zmeniť život s nádejou na Božie milosrdenstvo a s dôverou v pomoc Božej milosti“^[1].

Toto obrátenie, ku ktorému nás Ježiš pozýva, nespočíva v neprítomnosti chýb. Je to skôr neustály boj: bojovať s pokorou a dokonca aj s dobrou náladou. Ako nám pripomína svätý Josemaría: „Viem, že keď sa hovorí o boji, ihneď sa nám pred očami vynorí naša slabosť, predvídame možné pády a omyly. Boh s tým počíta. Nevyhneme sa tomu, že pri našej chôdzi budeme nevyhnutne víriť aj prach. Sme len tvorovia a máme plno nedostatkov. Povedal by som, že ich budeme mať vždy: sú ako tieň, ktorý spôsobuje, že v našej duši sa o to viac ako kontrast vyníma Božia milosť a naše úsilie odpovedať na Božiu dobrotu. A oboje — svetlo i tieň —

nás urobí ľudskými, pokornými,
plnými pochopenia a veľkorysosti“^[2].

JEŽIŠ pri mnohých príležitostiach prejavuje svoje prekvapenie nad neverou apoštolov. „Čo sa bojíte, vy, maloverní?!“ (Mt 8, 26), pýta sa ich, keď sa obávajú, že loďka s ním na palube sa v búrke potopí.

„Maloverní, prečo premýšľate, že nemáte chlieb? Ešte nerozumiete, ani sa nepamätáte na päť chlebov pre päťtisíc ľudí a koľko košov ste nazbierali?“ (Mt 16, 8-9), upozorňuje ich inokedy, keď s ním spolupracovali pri dvoch rozmnoženiach chlebov a rýb. A Petrovi, keď zaváha po tom, čo kráčal po vode, hovorí: „Maloverný, prečo si pochyboval?“ (Mt 14, 31).

Život učeníkov, ako život každého človeka, sa skladá zo svetiel a tieňov, vzostupov a pádov. Máme chvíle, keď

jasne rozpoznávame Božie pôsobenie, a vtedy zažívame vzrušenie a rozmach: cítime, že sme na správnom mieste, že sme schopní všetkého, pretože si všímame najmä Ježišovu blízkosť. Môžu však prísť aj *búrky*, pri ktorých zabudneme, že máme na lodi Pána; alebo niekedy vietor fúka tak silno, že sa potápame, pretože zabúdame, že je to Božia sila, ktorá nás podopiera.

Práve tieto okolnosti nám pomáhajú byť pokornými a uvedomiť si, že všetko dobré, čo máme, sme dostali od nášho Otca Boha. Pripomínajú nám potrebu stále sa obracať k Pánovi, aby sme zakúsili jeho lásku, pretože on „nehľadá kresťanov, ktorí nikdy nepochybujú a vždy sa chvália istou vierou“^[3]; odmeňuje pokoru. Ježiš sa nikdy neunaví z našich chýb: „Vždy sa vracia: keď sú dvere zatvorené, vracia sa; keď pochybujeme, vracia sa; keď sa s ním,

ako Tomáš, potrebujeme stretnúť a dotknúť sa ho zblízka, vracia sa“^[4].

JEŽIŠ je dojatý, keď sa stretne so živou vierou. Tak je to aj vtedy, keď sa uprostred zástupu priblíži žena trpiaca na krvotok, aby sa dotkla jeho pláštá v istej nádeji, že bude uzdravená: „Tvoja viera ťa uzdravila“ (Mt 9, 22). Keď kanaánska žena prosí o uzdravenie svojej dcéry, stretáva sa najprv s Pánovým odmietnutím, ale po takom naliehaní Ježiš zvolá: „Žena, veľká je tvoja viera! Nech sa ti stane, ako chceš“ (Mt 15, 28). A keď mu stotník povedal, že jeho slovo stačilo na to, aby sa sluha uzdravil, Ježiš „sa zadivil a tým, čo ho sprevádzali, povedal: *Veru, hovorím vám: Takú vieru som nenašiel u nikoho v Izraeli*“ (Mt 8, 10).

„Viera je vždy niečo ako riskantný zlom a skok, pretože vždy zahrňa odvahu vidieť v neviditeľnom to, čo je *skutočne skutočné*“^[5]. Ježiš je dojatý pohľadom týchto ľudí práve preto, že urobili tento *skok*. Odložili svoje vlastné istoty a vrhli sa do istoty, ktorú ponúka Boh. Spočiatku to bol *risk*, pretože museli čeliť mnohým ťažkostiam: davu, ktorý im bránil dostať sa k nemu, odmietaniu samotného Ježiša, skutočnosti, že nepatrili k židovskému národu... Ale čelili týmto výzvam s odvahou, ktorá si podmanila Pánovo srdce.

Zo všetkých príkladov viery vo Svätom písme žiaden nepohne Bohom tak ako príklad Panny Márie. Táto viera spôsobila, že svätá Alžbeta zvolala: „Blahoslavená je tá, ktorá uverila, že sa splní, čo jej povedal Pán“ (Lk 1, 45). Môžeme sa modliť so svätým Josemaríom: „Daj mi, Ježišu, takúto vieru, po ktorej naozaj túžim!

Matka moja a Pani moja, najsvätejšia
Panna Mária, vypros mi vieru!“^[6].

^[1] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod
1431.

^[2] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod
76.

^[3] František, *Regina coeli*, 24-IV-2022.

^[4] *Ibid.*

^[5] Joseph Ratzinger, *Úvod do
kresťanstva*.

^[6] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 235.
